

for megen Undervisning i Strafanstalterne, thi efter min Mening kræves der, for at Undervisningen skal gøre Nytte, baade megen Bevægelse i fri Luft og et taaleligt godt Humør, og ingen af Delene, kan man forudsætte, kan i nogen særlig Grad være til Stede hos Fangerne paa Strafanstalterne. Men ogsaa af en anden Grund, og det er den, at hvis det ærede Medlems Opfattelse er rigtig, saa vil det jo betyde eller i alt Fald være Indledningen til en fuldstændig Forandring af vor Straffemetode, saaledes at man, i Stedet for at have disse Anstalter som Strafanstalter, vil gaa over til at omdanne dem til Undervisningsanstalter. Det er jo muligt, at man i Fremtiden vil komme ind derpaa. Jeg skal lade være usagt, hvilke Planer og Tanker der i den Henseende maatte røre sig indenfor den nu arbejdende Straffelovskommission; men man maa gøre sig klart, at, saa længe Anstalterne ere Strafanstalter, maa de i Hovedsagen være Strafanstalter og kunne ikke i Hovedsagen tillige blive Undervisningsanstalter. Vil man, som det maaske i mange Tilfælde kan være rigtigt, og ligesom vi allerede have gjort det overfor Børn og unge Mennesker, sætte Undervisning og Opdragelse i Stedet for Straf, maa man ogsaa gøre Skridtet fuldt ud og i saadanne Tilfælde ikke anvende Strafanstalter, men derimod Tvangsundervisningsanstalter, Tvangsskoler, eller hvad man nu vil kalde det. Imidlertid skal jeg meget gerne tage Spørgsmaalet under Overvejelse og forsøge, om der kan være Anledning til at foretage noget paa dette Omraade.

Jeg kommer derefter til et Spørgsmaal, som blev fremdraget af den ærede Ordfører, nemlig om det kongelige Sundhedskollegium. Jeg vil derom sige, at jeg betragter det som en meget velkommen Lejlighed for mig til at udtale mig om denne Sag. Det er jo ganske naturligt, efter den Maade, hvorpaa hele denne Sag er greben an, og efter hele det Forløb, den har taget lige overfor Offentligheden, at jeg maa ønske her i Rigsdagen og særlig i dette høje Ting, til hvis Flertals Opfattelse jeg ønsker at slutte mig i mine Embedsgerninger og min Embedsstilling, at udtale mig om hele denne Sag, og at jeg maa sætte Pris paa at faa denne Anledning og Lejlighed til at gøre det her. Det forbavsende mig noget at høre fra 2 ærede Medlemmer, at det ikke var opportunt at fremdrage denne Sag ved denne Lejlighed, fordi den ikke havde været forhandlet i Finansudvalget. Jeg

skal derom sige, at i Forretningsordenen for Tinget finder jeg intet, hvorefter der ikke skulde kunne tales om andet end det, der har været talt om i Finansudvalget; og jeg skal dertil føje, hvad jo allerede den ærede Ordfører nævnte i Lørdags, at der er saa meget mere Anledning til at behandle hele denne Sag, som der jo netop paa mit Budget paa Finanslovsforslaget og ogsaa blandt Ændringerne her til 2den Behandling er Forslag til Bevillinger, der berøre nogle af de Foranstaltninger, som Sundhedskollegiet i sin Klage til Kongen har anket over. Jeg vil derfor ikke kunne forskaane de ærede Medlemmer, der ansaa Omtalen af denne Sag for inoportun, for en Omtale deraf; men jeg skal fatte mig saa kort, som Temaet overhovedet tillader.

Forholdet er altsaa det, at den 24. December fik jeg fra Kongens Kabinetssekretariat oversendt en Klage med Bilag, som Sundhedskollegiet havde indsendt til Kongen, og hvori der i høje Toner og i ret stærke Udtryk klagedes over min Embedsførelse i Forhold til Sundhedskollegiet. Jeg skal ikke nægte, at jeg blev en Del overrasket ved at læse denne Klage. Jeg fik det bestemte Indtryk af Klagen, og det maa man ogsaa faa, naar man læser den — det er jo ikke hele Klagen, der har været aftrykt i Ugeskrift for Læger, det er kun Bilaget, saa vidt jeg ved — enhver maa faa det Indtryk, som ogsaa har stadfæstet sig ved alle de Avisartikler og Interviews, som senere have været fremme, at jeg i min Embedstid systematisk har tilsidesat Sundhedskollegiets Raad og Forslag. Jeg blev meget overrasket herover, fordi jeg var og er mig bevidst, at jeg i de 5½ Aar, hvori jeg har været Minister, har som en forholdsvis set næsten undtagelsesfri Regel fulgt Sundhedskollegiet; jeg siger forholdsvis set, fordi der jo i disse 5½ Aar har været overmaade mange Sager, hvorom Sundhedskollegiet har afgivet Betænkning. Jeg har fundet noget over 800, et Stykke over 800 — det er muligt, at der er flere —, og jeg har fundet, at der heraf er over 800, hvori jeg har fulgt Sundhedskollegiets Forslag og Indstilling, saa det høje Ting vil vistnok ikke undres over, at jeg blev noget forbavset over en Fremstilling, der i Virkeligheden gik ud paa, at jeg systematisk havde tilsidesat Sundhedskollegiets Raad i de Sager, hvorover det havde afgivet sin Betænkning.

Jeg kunde ikke forstaa det paa det Tidspunkt, altsaa for godt og vel en Maa-